

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **M.P.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **1. 4. 2016, č. j. OD 258/16-2/67.1/16070/Rg**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 1. 4. 2016, č. j. OD 258/16-2/67.1/16070/Rg, se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru dopravy a občanskosprávních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2016, č. j. MUCL/7539/2016, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení povinnosti dle § 18 odst. 4 uvedeného zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 30. 4. 2015 v ■■■ hod. na silnici II/2782 v obci Hamr na Jezeře řídil osobní automobi l■■■, registrační značky ■■■ nedovolenou rychlostí 62 km/h, tedy po odečtení odchylky 59 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20

km/h, za což mu byla pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala ve změně výroku o vině tak, že žalovaný upřesnil místo spáchání přestupku „na silnici II/2782, v obci Hamr na Jezeře, kde je obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích nejvyšší dovolená rychlost povolena na maximální přípustnou rychlost 50 km/h., ve směru od Osečné na Stráž pod Ralskem, cca 213 m za dopravní značkou IS 12a označující počátek obce Hamr na Jezeře“.

Žalobce namítal, že žalovaného ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí vedla skutečnost, že přestupek byl spáchán dne 30. 4. 2015, správní orgán I. stupně by přestupek nestihl projednat v zákonem stanovené lhůtě a žalovaný by musel vydat usnesení o zastavení řízení. To žalovaného účelově vedlo k tomu, že do výroku prvostupňového rozhodnutí doplnil přesnou specifikaci místa spáchání přestupku namísto toho, aby v souladu se svým rozhodnutím ze dne 19. 11. 2015 prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok byl shodný, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně. Svým postupem žalovaný odňal žalobci instanci řízení. K požadavku uvádět místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, a ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37.

V řízení nebylo podle žalobce prokázáno, kde se měl skutek stát a kde bylo stanoviště hlídky policie. Situační plánku byl pořízen pprap. P. Š. dne 11. 12. 2015, tedy po více než 9 měsících po spáchání přestupku na základě ohledání místa, proto nemuselo být ohledání vypovídající. Závěr správního orgánu o vzdálenosti radaru 332 m od dopravní značky označující počátek obce nebyl prokázán. Vzdálenost vozidla žalobce od dopravní značky nelze dovozovat, nebylo-li spolehlivě zjištěno umístění radaru ani dopravní značky. Žalobce setrval na tvrzení, že v době měření rychlosti se se svým vozidlem nenacházel na území obce Hamr na Jezeře, ale ještě před hranicí obce, proto rychlost snížil právě na 59 km/h. Jediným podkladem, ze kterého uvedená vzdálenost 213 m vyplývá, je úřední záznam ze dne 11. 12. 2015, ze kterého vyplývá, že uvedeného dne bylo provedeno ohledání místa a pořízena fotodokumentace umístění radaru a byla změřena vzdálenost radaru od začátku obce. Žalobce namítal, že předmětný úřední záznam nemůže být důkazem, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. Pokud bylo podle úředního záznamu prováděno ohledání, žalobce namítal, že jde o procesní úkon, který je součástí dokazování a žalobce má být o něm vyrozuměn a má právo mu být přítomen. Žalobce navrhoval, aby soud vyslechl pprap. P.Š., který úřední záznam o ohledání vyhotovil, aby objasnil, jakým způsobem změřil vzdálenost mezi značkou obce a radarem, který zde měl být umístěn dne 30. 4. 2015, a aby vysvětlil, na základě jakého podnětu uvedené ohledání místa provedl, když o tom absentuje oficiální žádost ve spise. Pokud byla uvedeného dne pořízena fotodokumentace radaru, pak je zřejmé, že nebyla zkoumána vzdálenost od radaru umístěného v době měření, ale vzdálenost od radaru umístěného dne 11. 12. 2015. Žalobce naopak vyznačil místo ustavení rychloměru včetně zaměření vzdálenosti k dopravní značce IS 12a, ze kterého vyplývá, že vzdálenost mezi rychloměrem a předmětnou dopravní značkou byla cca 80 m. Správní orgány tento listinný důkaz nákresem mapy nijak nezpochybnily, nevyvrátily obhajobu žalobce, podle které se vozidlo nacházelo v době měření mimo obec.

Nezákonnost výroku je podle žalobce dále dána absencí uložené sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015,

č. j. 6 As 114/2014 – 55, podle něhož záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy. Protože je záznam bodů do registru řidiče trestní sankcí, musí být přestupce o jejím udělení informován, a to právě uvedením ve výroku rozhodnutí. O udělení sankce přitom správní orgán nerozhoduje, ale u vybraných přestupků je ukládána *ex lege*. Pokud by správní orgán tuto sankci neudělil, porušil by ustanovení zákona a rozhodnutí by muselo být pro nezákonnost zrušeno.

Žalobce dále namítal, že z fotografie z rychloměru jednoznačně nevyplývá, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce, neboť registrační značka není čitelná. Správní orgán sice přihlížel k důkazu svědeckou výpovědí, kdy svědci tvrdili, že k záměně nedošlo, ale svědci k této otázce vypovídali s časovým odstupem 9 měsíců a tvrzení, že vozidlo měli od okamžiku změření do okamžiku zastavení v dohledu, je běžnou obecnou floskulí, kterou policisté vždy formálně uvádějí.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Oprávnění změnit prvostupňový výrok vyplývá z § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, přičemž ke změně výroku rozhodnutí nebylo třeba provádět další dokazování, neboť místo spáchání přestupku bylo určeno dle svědeckých výpovědí policistů. K neuvedení sankce v podobě bodů ve výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že body podle § 123a zákona o silničním provozu nebyl oprávněn zapsat a stanovit ani správní orgán I. stupně ani žalovaný, ale podle § 123b zákona o silničním provozu Městský úřad Varnsdorf, proto ani nemohou být součástí výroku prvostupňového orgánu ani žalovaného. K námitce nečitelné registrační značky žalovaný podotkl, že na výstupu z radarového rychloměru jsou zřetelná první dvě čísla a písmeno, stejně tak i poslední dvě čísla. Číslice 98 není zcela čitelná, ovšem při znalosti této číslice vyobrazení na výstupu z radarového rychloměru číslici neodporuje. Že bylo měřeno právě vozidlo žalobce, bylo v průběhu řízení bezpochyby prokázáno. K námitkám týkajícím se měření rychlosti v obci žalovaný uvedl, že svědek Š. ve své svědecké výpovědi, která není v rozporu s výpovědí druhého svědka, dostatečně specifikoval místo, kde byla žalobci měřena rychlost jízdy, když uvedl, že radar byl 330 m od počátku obce. Z výstupu radarového rychloměru je zřejmé, že vozidlo žalobce v době měření rychlosti bylo od radaru vzdáleno 119 m, tedy místo, kde bylo vozidlo řízené žalobcem změřeno, bylo cca 213 m za dopravní značkou IS 12a označující počátek obce Hamr na Jezeře. Z uvedených důvodů žalovaný navrhol, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Zjištění ze správního spisu

Dne 7. 5. 2015 Policie ČR oznámila přestupek žalobce Městskému úřadu v České Lípě a postoupila mu oznámení o přestupku, podle kterého se měl žalobce s vozidlem ■■■, registrační ■■■ dopustit dne 30. 4. 2015 v 9:35 hod. na silnici II/278 v obci Hamr na Jezeře překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci. S přestupkem řidič nesouhlasil, odmítl oznámení podepsat. Součástí oznámení přestupku byl úřední záznam ze dne 30. 4. 2015 o přestupkovém jednání; výstup z rychloměru Microdigicam označený jako „Záznam o přestupku“ obsahující fotografii vozidla, uvedení místa měření Hamr na J. II-278,

registrační značkou ■■■, naměřená rychlost 62 km/hod, limit místa 50 km/h; dále osvědčení P. Š. o proškolení k obsluze laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI; ověřovací list k uvedenému měřicímu zařízení; fotokopie řidičského průkazu žalobce a občanského průkazu, fotografie žalobce a předmětného vozidla ■■■ registrační značky ■■■. Správní orgán I. stupně měl k dispozici rovněž výpis z registru vozidel a evidenční kartu žalobce.

Na podkladě uvedeného spisového materiálu správní orgán I. stupně uznal příkazem ze dne 28. 5. 2015 žalobce vinným z uvedeného přestupku. Po podání odporu proti příkazu správní orgán I. stupně pokračoval v řízení o přestupku, v němž jednal se zmocněncem žalobce na základě plné moci přiložené k odporu. Přestupek byl projednán při ústním jednání dne 14. 9. 2015, k němuž se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili.

Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2015 byl žalobce z popsání přestupkového jednání uznán vinným a byla mu uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení. Uvedené prvostupňové rozhodnutí bylo k odvolání žalobce (v němž žalobce namítal nedostatečnou identifikaci místa spáchání přestupku a to, že se v době měření nacházel s vozidlem za hranicí obce s nejvyšší povolenou rychlostí 90 km/h) žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 11. 2015 zrušil a uložil správnímu orgánu I. stupně, aby ve výroku a zdůvodnění specifikoval místo měření rychlosti žalobcova vozidla, a tedy i místo přestupku.

V průběhu dalšího řízení byl do správního spisu založen úřední záznam pprap. P.Š. ze dne 11. 12. 2015, k němuž byl mj. připojen náčrtek s vyznačením místa umístění radaru, vozidla a začátku obce s uvedením vzdáleností. Přestupek byl znovu projednán při ústním jednání dne 18. 1. 2016, při němž byli jako svědci vyslechnuti pprap. P. Š. a prap. D.Z.. Ve spisovém materiálu se dále nacházejí fotografie, které zachycují místo u kraje vozovky s částí vozidla policie, značku začátku obce Hamr na Jezeře, rovné úseky silnice.

Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2016 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora popsání přestupku, přičemž správní orgán I. stupně konstatoval, že jednání žalobce je prokázané, neboť přestupek byl řádně zadokumentován zařízením určeným k měření rychlosti, zařízení bylo ověřeno a schváleno k měření rychlosti a obsluhováno řádně proškoleným příslušníkem policie. Dále uvedl, že podle předložené dokumentace z místa spáchání přestupku bylo prokázáno, že měření rychlosti jízdy vozidla bylo provedeno 213 m za dopravní značkou IS 12a obec. Dle záznamu o přestupku bylo prokázáno, že vzdálenost vozidla od radaru byla 119, 6 m, z čehož vyplývá, že radar byl umístěn ve vzdálenosti 332 m od dopravní značky označující počátek obce. Registrační značka vozidla pak byla zachycena na záznamu o přestupku a je čitelná.

K odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok prvostupňového rozhodnutí ve výroku o vině tak, že upřesnil místo přestupku, jak soud citoval shora, ve zbytku rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se žalovaný ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že spáchání přestupku bylo žalobci plně prokázáno. Žalovaný uvedl, že výrok napadeného rozhodnutí opět neobsahuje přesné místo spáchání přestupku, ovšem toto místo bylo uvedeno v odůvodnění rozhodnutí na základě výpovědi policistů. Proto mohl žalovaný výrok napadeného rozhodnutí doplnit upřesněním místa tak, aby místo nebylo zaměnitelné s jiným a vyvrátilo námitku žalobce uplatněnou po vydání prvního

prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný dále konstatoval, že z výstupu měřiče rychlosti „Záznam o přestupku“ lze registrační značku částečně identifikovat a ve spojení s výpověďmi zakročujících policistů bylo vozidlo i s řidičem bezpochyby ztotožněno a žalovaný nemá pochyb o tom, že se přestupku dopustil právě žalobce.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Soud se nejprve zabýval námitkou porušení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ze strany žalovaného z důvodu doplnění výroku prvostupňového rozhodnutí a dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná.

Ustanovení § 90 odst. 1 správního řádu upravuje způsoby rozhodnutí odvolacího správního orgánu v případě, že odvolací správní orgán dojde k závěru o rozporu prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy nebo k závěru o jeho nesprávnosti. Toto ustanovení odráží apelační princip, který umožňuje odvolacímu správnímu orgánu rozhodnout o věci samé, zjistí-li pochybení na straně správního orgánu I. stupně. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu *jestliže odvolací orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti. Podle § 90 odst. 3 správního řádu odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem. Podle § 90 odst. 5 věta druhá správního řádu jestliže odvolací správní orgán změnit nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí. Z uvedeného tak vyplývá možnost odvolacího správního orgánu změnit prvostupňové rozhodnutí (i částečně), ovšem s určitými omezeními, jak vyplývají právě z odst. 1 písm. c) a odst. 3 citovaného ustanovení.*

V souzeném případě žalovaný jako odvolací správní orgán změnil výrok prvostupňového rozhodnutí co do upřesnění místa spáchání přestupku jen částečně, doplněním výrazu „ve směru od Osečné na Stráž pod Ralskem, cca 213 m za dopravní značkou IS 12a označující počátek obce Hamr na Jezeře“ k místu „na silnici II/2782, v obci Hamr na Jezeře“, jak je vymezil správní orgán I. stupně. Za rozhodující soud v daném případě považoval, že byť citované upřesnění místa přestupku nepojal správní orgán I. stupně do samotného výroku, bylo přesné místo, jak jej doplnil do výroku žalovaný, již součástí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí o přestupku vyplývá, že se správní orgán I. stupně zjištěním přesného místa spáchání přestupku v dalším řízení zabýval,

do odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, na základě kterých podkladů k upřesnění údaje o místě překročení stanovené rychlosti v obci dospěl, a především uvedl, jaké místo jako přesné místo spáchání přestupkového jednání určil. Žalovaný tak mohl výrok o přestupku korigovat jen dílčím způsobem, a to doplněním údajů, které byly žalobci již známe z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, aniž by sám žalovaný činil nějaká další skutková zjištění. Výrok prvostupňového rozhodnutí proto žalovaný neměnil způsobem, který by žalobci odňal možnost odvoláním brojit proti doplněným skutečnostem týkajícím se zjištěného místa překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Soud zdůrazňuje, že správní řízení tvoří zásadně jeden celek a není vyloučeno, aby odvolací orgán napravil vady řízení před správním orgánem I. stupně, nedojde-li takovým postupem ke ztrátě možnosti odvolat se, a tedy k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení a k vydání překvapivého rozhodnutí. O takový případ však u žalobce nešlo, jak soud vyložil shora. Žalobci rozhodně nebyla postupem žalovaného podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu odňata možnost v odvolání namítat, že přestupkového jednání se na určeném místě nedopustil.

Důvodnými ovšem soud shledal námitky, podle nichž nemá doplnění přesného místa přestupkového jednání žalobce oporu ve spise.

Správní orgán I. stupně měl přesné místo, kde bylo žalobcovu vozidlu naměřeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, tj. cca 213 m za dopravní značkou IS 12a označující počátek obce Hamr na Jezeře, za prokázané dokumentací místa ve spojení se „Záznamem o přestupku“. Žalovaný oproti tomu ve stručnosti konstatoval, že místo spáchání přestupku správní orgán I. stupně dovodil z výpovědi policistů. Správní orgány zcela pominuly, že přesné místo přestupkového jednání, jak jej žalovaný následně doplnil do výrokové části rozhodnutí o přestupku, nemá oporu v důkazech provedených v souladu se zákonem. Žalobci lze přisvědčit, že jediným podkladem, který takto přesné místo naměření rychlosti zachycuje, je úřední záznam vyhotovený dne 11. 12. 2015 pprap. P. Š., policistou dopravního inspektorátu, který dne 30. 4. 2015 prováděl měření rychlosti a silniční kontrolu, který byl vyhotoven až po ohledání místa přestupku. Úřední záznam o tom, že přestupek byl dotyčným spáchán právě na uvedeném místě, však nemůže být považován za důkazní prostředek ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, podle něhož k dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám).

V souzeném případě byl sice pprap. P. Š. následně jako svědek vyslechnut, ovšem jak vyplývá z jeho svědecké výpovědi, popisu místa měření rychlosti a určení vzdálenosti vozidla od počátku obce v době překročení maximální dovolené rychlosti byl tento svědek schopen až po „došetřování přestupku“. Sám se s odstupem času k tehdejšímu přesnému umístění rychloměru a pozici vozidla od dopravní značky IS 12a nevyjadřoval. Z úředního záznamu ze dne 11. 12. 2015 pak vyplývá, že rovněž fotodokumentace místa a situační náčrtek s uvedením vzdáleností byly pořízeny pprap. P. Š. při ohledání místa přestupku. Žádný takový postup však zákon o přestupcích, ani správní řád nezná.

Pokud mohl být situační nákres a fotodokumentace místa pořízeny při prohlídce místa, kde mělo k přestupkovému jednání dojít, bylo na místě, aby správní orgán I. stupně, který přestupkové řízení vede a je odpovědný za shromáždění podkladů pro zjištění skutkového

stavu, takovou obhlídku místa provedl ohledáním, které je důkazním prostředkem ve smyslu § 54 správního řádu (případně za účasti měření provádějících policistů). Právě ohledání umožňuje správnímu orgánu, aby si na základě vlastního pozorování (prohlídky inkriminovaného místa) a přímého srovnání zjištěných skutečností s výsledky dosavadního šetření (např. svědeckými výpověďmi policistů, fotografiemi) učinil potřebné skutkové závěry. O takovém ohledání, je-li prováděno mimo nařízené ústní jednání, musí být sepsán v souladu s § 18 správního řádu protokol, který může být případně doplněn náčrtem či fotodokumentací (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2005, sp. zn. 5 As 38/2004, publ. ve Sb. NSS 745/2006, jehož závěry ve vztahu k ohledání podle § 38 správního řádu z roku 1967 považuje soud za použitelné i pro ohledání dle § 54 správního řádu z roku 2004). O ohledání musí být účastníci řízení v souladu s § 54 odst. 3 správního řádu vyrozuměni. Takto však správní orgán I. stupně při zjišťování přesného místa měření rychlosti a v závislosti na tom přesného místa přestupkového jednání žalobce nepostupoval. Ohledáním místa přestupkového jednání a pořízení dokumentace místa pprap. P. Š., policistou tehdy provádějícím měření rychlosti, namísto dokazování provedeného správními orgány věcně příslušnými k vedení přestupkového řízení došlo k obcházení zákona a porušení žalobcových procesních práv. K posouzení uplatněných výhrad neshledal soud potřebu provést dokazování svědeckou výpovědí pprap. P.Š., když porušení procesních ustanovení vyplývá již z předloženého spisového materiálu.

Za situace, kdy přesné místo přestupkového jednání, jak bylo ve výrokové části rozhodnutí uvedeno ve spojení s rozhodnutím žalovaného, nevyplývalo ani ze svědecké výpovědi druhého policisty pprap. D.Z., nelze než konstatovat, že přesné místo spáchání přestupku nemá oporu v provedeném dokazování, neboť klíčová dokumentace místa přestupkového jednání byla obstarána v rozporu se zákonem.

Žalobní bod, v němž žalobce namítal, že výrok rozhodnutí v rozporu s § 77 zákona o přestupcích neobsahuje uvedení počtu bodů zaznamenávaných do registru řidičů, soud neshledal opodstatněným.

Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné i druh a výměru sankce. Jaký druh sankce a v jaké výměře lze za přestupky, jimiž byl žalobce uznán vinným, je třeba, za užití zásady dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, hledat v § 11 zákona o přestupcích a § 125c zákona o silničním provozu [konkrétně § 125c odst. 4 a odst. 5]. Ani jeden z těchto právních předpisů nezmiňuje mezi sankcemi, které lze za přestupky na úseku bezpečnosti silničního provozu uložit, počet bodů zaznamenávaných v registru řidičů ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu.

Soudy jsou známy závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2015-55, publ. ve Sb. NSS č. 3339/2016 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná též na www.nssoud.cz), podle nichž „*záznam stanoveného počtu stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod*“. Nicméně je třeba mít na paměti, že vyslovený právní závěr byl zaujat v souvislosti

s otázkou, podle jakého právního předpisu mají být (při dodržení zásady zákazu uložit trest přísnější, než jaký bylo možno uložit v době jeho spáchání) body do registru řidičů za přestupek zaznamenány, pokud dojde ke změně zákona v mezidobí od spáchání přestupku do doby rozhodnutí správních orgánů o něm.

I citované usnesení však vycházelo ze zákonné úpravy záznamu bodů do registru řidičů dle § 123b a násl. zákona o silničním provozu. Jak vyplývá z § 123b odst. 1 uvedeného zákona, řidiči, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek nebo trestný čin, se v registru řidičů zaznamená stanovený počet bodů *ex lege*. Záznam provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu). Na žádost řidiče vydá příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností výpis z registru řidičů o jeho záznamech bodového hodnocení, (podle § 123b odst. 5 zákona o silničním provozu), ověřený výstup z registru řidičů o jeho záznamech bodového hodnocení může na žádost řidiče vydat kontaktní místo veřejné správy (§ 123b odst. 6 zákona o silničním provozu). Výpis (resp. ověřený výstup) z registru řidičů má povahu osvědčení. Příslušný obecní úřad při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, pak neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno, pozbývá řidič řidičské oprávnění (§ 123c odst. 2 zákona o silničním provozu).

Zákon o silničním provozu zároveň upravuje specifický způsob, kterým se řidič, který s provedeným záznamem bodů v registru řidičů nesouhlasí, může bránit (§ 123f zákona o silničním provozu). Z právě uvedeného vyplývá, že byť rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že záznam bodů do registru řidičů není pouhým administrativním opatřením, ale „*trestem*“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod“, jde o sankci *sui generis*, jejímuž „udělení“, tj. zaznamenání do registru řidičů *ex lege*, se lze bránit samostatným zákonným způsobem, nikoli v rámci přestupkového řízení, v němž bylo podkladové rozhodnutí o přestupku, vydáno. Záznam stanoveného bodů do registru řidičů tedy nelze považovat za sankci, jež by byla dle § 77 zákona o přestupcích obligatorní součástí výroku samotného rozhodnutí o přestupku. Tomuto závěru ostatně odpovídá i volání rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu po změně zákonné úpravy tak, aby byl řidič obeznámen již s jednotlivým provedením záznamu bodů do registru řidičů. Nejvyšší správní soud by ve shora citovaném usnesení jistě neuvedl, že: „*S ohledem na skutečnost, že i jednotlivý záznam bodů do registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, jeví se de lege ferenda vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu*“, pokud by bylo možné dovodit, že stanovený počet bodu je obligatorní součástí výrokové části rozhodnutí o přestupku.

Jako nedůvodnou vyhodnotil soud žalobní námitku týkající se fotografie z rychloměru zachycující registrační značku vozidla, o níž žalobce tvrdil, že je nečitelná. Tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolání, žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí vypořádal

způsobem, se kterým se soud plně ztotožňuje. Plně čitelnou není zvětšená fotografie, jak ji jako součást žaloby předložil žalobce. Ovšem fotografie registrační značky vozidla z rychloměru na „Záznamu o přestupku“, která je součástí spisového materiálu, je plně čitelná v části „■“ a v části posledních dvou číslic „■“. Prostřední číslice „■“ jsou na fotografii hůře čitelné, ovšem spolu s dalšími důkazy, zejména se svědeckými výpověďmi obou policistů, jak zmínil žalovaný, ale i s dalšími podklady založenými ve spise – oznámením o přestupku s uvedením registrační značky vozidla žalobce, fotografií z místa silniční kontroly zachycující žalobcovo vozidlo s čitelnou registrační značkou – fotografie z rychloměru prokazuje, že zaznamenaná rychlost byla v uvedenou dobu naměřena právě žalobcovo vozidlu ■ registrační značky ■. Hodnocení provedených důkazů správními orgány bylo v tomto směru správné, logické, nijak nevybočující z obvyklých zásad.

Protože soud shledal jeden ze žalobních bodů opodstatněným, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s. pro vady řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán vysloveným právním názorem soudu. V dalším řízení bude povinností správních orgánů zjištění přesného místa naměření rychlosti 59 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřícího zařízení) opřít o důkazy provedené v souladu se zákonem tak, aby byla vyvrácena skutková verze předestřená žalobcem a zachycená na jím předloženém nákresu mapy.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V daném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částkou 1 428 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s., celkem tedy 11 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 2. listopadu 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně